

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 maja 2016 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od S. Ł. kwoty 1192,09 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Uzasadniając swoje żądanie, wskazał że w dniu 18 lutego 2009 r. pozwany zawarł z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K. umowę bankową, na podstawie której otrzymał określoną w niej kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się

z przyjętego na siebie zobowiązania, w związku z czym niespłacona kwota należności głównej wraz z odsetkami za opóźnienie stała się wymagalna. Dnia 8 lipca 2015 r. pierwotny wierzyciel zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na niego wierzytelność w stosunku do pozwanego. Na roszczenie dochodzone pozwem składają się: należność główna w kwocie 737,59 zł oraz obliczone od niej skapitalizowane odsetki w wysokości 4654,50 zł (pozew – k. 1, k. 16 - 18).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem oraz zarzut nieudowodnienia, że umowa cesji obejmowała przysługującą przeciwko niemu wierzytelność (protokół rozprawy z dnia 16 września 2016 r. – k. 67).

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. i S. Ł. zawarli dnia 18 lutego 2009 r. umowę pożyczki nr (...). Jej przedmiotem była kwota 5000 zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić wraz z odsetkami w 36 równych ratach miesięcznych płatnych od 5 kwietnia 2009 r. do 5 marca 2012 r. (dowód: umowa o pożyczkę z załącznikami – k. 27 – 36).

W dniu 8 lipca 2015 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. jako zbywca zawarła z powodem jako nabywcą umowę sprzedaży wierzytelności. W świetle § 1 umowy wierzytelności stanowiącej jej przedmiot miały być szczegółowo opisane

w załącznikach nr 1 i 2 do niej, sporządzonych w formie papierowej oraz dodatkowo w postaci elektronicznej na płycie CD (dowód: umowa przelewu i przeniesienia wierzytelności – k. 5 – 8).

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy, Sąd dał wiarę wymienionym wyżej dowodom, których autentyczność i prawdziwość nie budziła jego wątpliwości, jak również nie była kwestionowana przez strony.

W ocenie Sądu należało natomiast odmówić mocy dowodowej przedstawionym przez stronę powodową, niepoświadczonym za zgodność z oryginałem kserokopiom: wezwania do zapłaty (k. 10 - 11) i zawiadomienia o przelewie wierzytelności (k. 33). Kserokopie dokumentów nie mają bowiem żadnej mocy dowodowej i nie można ich traktować jako środka dowodowego. Jest rzeczą oczywistą, że strona wnioskująca o przeprowadzenie dowodu z dokumentu winna go złożyć do akt. Brak środka dowodowego skutkuje brakiem możliwości przeprowadzenia postępowania dowodowego co do jego treści, zaś wyjątkiem od powyższej reguły są sytuacje, gdy taki dokument znajduje się w posiadaniu osoby trzeciej, która na żądanie Sądu winna go przedstawić (art. 248 kpc), ewentualnie zastąpienie dokumentu jego odpisem, pod warunkiem poświadczenia jego zgodności z oryginałem przez pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (art. 129 § 2 kpc).

Sąd stoi na stanowisku, że kserokopie nie mogą być również zaliczone do kategorii innych dowodów w rozumieniu art. 308 kpc. Przyjęcie stanowiska odmiennego prowadziłoby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Wymienione w art. 308 kpc środki dowodowe ustawodawca zaliczył do „przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki”. Oznacza to, że powyższe środki, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość przez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem (zob. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia

14 lutego 2007 r., II CSK 401/06, LEX nr 453727; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 listopada 2010 r., I ACa 831/10, LEX nr 898656; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2014 r., I ACa 1812/13, LEX nr 1496118). Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może więc być uznana za dokument i nie ma mocy dowodowej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 czerwca 2000 r., IV CKN 59/00, LEX nr 533122).

Należy również podkreślić, że nawet jeśli przyjąć możliwość zaliczenia kserokopii do innych środków dowodowych, to i tak nie miałyby to znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wniosek zgłoszony przez powoda dotyczył bowiem dowodów z wymienionych wyżej dokumentów, a nie ich kserokopii.

Zdaniem Sądu pominięciu podlegały wnioski dowodowe zawarte w piśmie powoda z dnia 20 lipca 2016 r., w postaci znajdujących się w aktach tutejszego Sądu o sygn. I Co 3329/12: bankowego tytułu egzekucyjnego i postanowienia Sądu o nadaniu mu klauzuli wykonalności, jak również następujących dokumentów z akt postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. P. w W. R. D. pod sygn. akt RD Km 4212/12: wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, zawiadomienia dłużnika o wszczęciu postępowania egzekucyjnego oraz postanowienia o umorzeniu tegoż postępowania. Ma z nich bowiem wynikać, że poprzednikowi prawnemu powoda przysługiwała mu w stosunku do pozwanej wierzytelność stwierdzona bankowym tytułem egzekucyjnym. Wypada jednak zauważyć, że w myśl obowiązujących do 26 listopada 2015 r. art. 786<sup>2</sup> § 1 kpc w zw. z art. 97 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 128, ze zm.)

w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (po której nadaniu stał się on tytułem wykonawczym, stanowiącym podstawę egzekucji) nie podlegała badaniu kwestia istnienia i wysokości wierzytelności stwierdzonej tym tytułem.

Z mocy art. 804 kc również organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Opisywane w tym miejscu dokumenty nie dowodzą zatem istnienia ani wysokości roszczenia.

Z przyczyn, o których również będzie mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia, pominięto ponadto – jako pozbawione znaczenia dla rozstrzygnięcia – dowody ze złożonych wraz z pozwem: wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej (k. 4) oraz wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji (k. 9).

### **Sąd zważył co następuje:**

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 kc). Wierzytelność będąca przedmiotem cesji musi być zindywidualizowana co do wysokości oraz stosunku prawnego, z którego wynika, a w szczególności wskazywać dłużnika, wobec którego przysługuje.

Zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu, spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl natomiast przepisu art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. „Ciężar” udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniechania

realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, LEX nr 487510).

W rozpoznawanej sprawie ciężar udowodnienia istnienia dochodzonych wierzytelności, jak i przejścia tych wierzytelności na Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. spoczywał na powodzie, który z powyższych faktów wywodził skutki prawne. Zdaniem Sądu strona powodowa nie sprostowała temu obowiązkowi.

Umowa przelewu nie stanowi dowodu istnienia objętych nią wierzytelności, a tym bardziej ich wysokości. Nie wynika z niej również, jakie konkretnie wierzytelności, tj. wobec kogo i w jakiej wysokości, zostały zbyte. Jej treść odsyła w tym zakresie do załączników, których nie przedstawiono. Powód złożył wprawdzie dokument w postaci wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji wierzytelności, jednakże nie został on w żaden sposób uwierzytelniony; znajduje się pod nim tylko podpis pełnomocnika powoda. W istocie więc przedmiotowy wyciąg nie jest niczym innym jak twierdzeniem powoda

o okolicznościach faktycznych, tyle że zawartym nie w pozwie, a w sporządzonym przez niego dokumencie prywatnym – nota bene niekorzystającym z domniemania prawdziwości objętych nim treści (art. 245 kpc). Istnienie okoliczności, które ów dokument miał stwierdzać, zostało natomiast zaprzeczone przez stronę pozwaną.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawał dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, który z mocy art. 245 kc w zw.

z art. 194 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r., poz. 157, z późn. zm.), jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie. Dokument ten należało zatem uznać za nieprzydatny do wykazania istnienia i wysokości roszczenia dochodzonego pozwem i pominąć go przy czynieniu ustaleń faktycznych w sprawie.

Zasadny okazał się również podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Zgodnie bowiem z art. 118 kc termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (którymi niewątpliwie są roszczenia dochodzone w pozwie) wynosi trzy lata. Stosownie natomiast do art. 120 § 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenie przysługujące (...) Bank (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w K. na podstawie zawartej z pozwanym umowy pożyczki stało się wymagalne najpóźniej z dniem 6 marca 2012 r., tj. po upływie terminu płatności ostatniej raty pożyczki. Pozew został zaś wniesiony w dniu 31 maja 2016 r., a więc termin przedawnienia dochodzonego nim roszczenia upłynął. Należy przy tym podkreślić, że w rozpatrywanym przypadku dla oceny zarzutu przedawnienia nie ma znaczenia, czy Bank wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu obejmującemu roszczenia

umowy pożyczki zawartej z pozwanym i czy na podstawie tego tytułu było prowadzone postępowanie egzekucyjne. Jak bowiem trafnie podniósł Sąd Najwyższy w uchwale z dnia

29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16 (LEX nr 2067028), nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 kc). Powództwo podlegałoby zatem oddaleniu nawet w przypadku wykazania przez powoda faktu nabycia wierzytelności od (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K..

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 3 kpc w zw. z art. 99 kpc. Ich wysokość zgodnie z § 4 ust. 1 w zw. z § 8 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1801) ustalono na kwotę 180 zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług w oparciu o § 4 ust. 3 powoływanego rozporządzenia. Sąd podziela przy tym utrwalony w doktrynie i orzecznictwie pogląd, że koszty nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej przez adwokata z urzędu

stronie wygrywającej sprawę, podlegają zasądzeniu od przeciwnika procesowego na rzecz tej strony, a nie na rzecz pełnomocnika (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 1989 r., III CZP 12/89, LEX nr 463039).

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.

## ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.